

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

Exactè Superiorum iussa exequantur. Cap. XX.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78821](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78821)

Sacramento animam abluat: ceterisq; ut fieri solet, se ad vica finem disponat. Cui Eleemosynarius: Sacramentis, inquit, mihi non opus est. Cur id ait Guardianus. Iusto, inquit ille, Dei iudicio damnatus sum, ed quod obedientie nunquam colla iugo submiserim: sed Superiorum iussu meam semper sententiam, ac placitum pratulerim. Monet Guardianus nec dum illi poenitentiae tempus effluxisse: ac dummodò eum facti poeniteat, culpam Sacramento deleat, ac Diuinam Misericordiam imploret, caelestem illi indulgentiam pollicetur. Instabant quoque reliqui Fratres, ut hominem in Diuina clementia spem erigerent. At frustra: neque enim vllam ab eo poenitentiae vocem extorquere valent. Cùm ea tantùm vox illi ad mortem vsque suprema esset, quò se iusto Dei iudicio condemnatum asserbat: atque hoc pacto impoentens, ac inexpiatus hinc migrans ad horrendum Dei viuentis Tribunal indicandus accedat.

CAPVT DECIMVMNONVM.

Sine Superioris licentiâ, laborem suum nulli impendant.

Sine licentiâ Superioris nulli operam suam seu laborem, pretio, exempli gratiâ, vnius floreni dignum, impendant, hoc est tali pretio, quod sufficit ad peccatum mortale furti, si quis rem talem furaretur. Ideò Sartor, Sutor, Pictor, Pharmocopola, Faber lignarius vel Arcularius, Aurifer, & similes artifices Religiosi, non possunt iuxta suam artem quicquam tale facere, in beneficium alterius, sine licentiâ Superioris. Hoc quoque docent Iurisperiti & Theologi & SS. Patres. Querit S. Basilus: Nunquid conueniat Opifices aliquod aliunde faciendum suscipere, sine sententiâ eius qui huiusmodi officio praepositus est? Respondet: Iudicio furis aut cum fure currentis obnoxius esto. Nemo, inquit, ex opere suo sibi aliquid appropriet. Apostolicam enim vitam optamus viuere. Si quis autem contra fecerit, furti iudicio condemnetur. Quapropter Religiosum quendam, quem certam laboris sui partem occultasse, idem Augustinus inuenerat, post mortem fecit sacrâ sepulturâ priuari. Vnde Sancti & alij Doctores, intra peccata contra votum paupertatis numerant, sibi ex proprio labore aliquid sine tacitâ vel expressâ Praelati licentiâ vsurpare.

CAPVT VIGESIMVM.

Exactè Superiorum iussa exequantur.

Vrent in omnibus exactissimè sequi voluntatem Superiorum, quando aliquid illis praecipunt, siue circa rem aliquam faciendam, vel non faciendam, siue circa modum rem illam faciendi. Meritò ergo B. Aegidius Laicus, Lancij Opusc. Tom. 2.

locius S. Francisci, cùm post S. Francisci mortem existens extra suum Monasterium, Ministri Generalis mandato euocatus esset Assisium, mox illuc rediit contendit. Dicentibus autem fratribus, ut prius iret ad Monasterium, atque inde se conferret Assisium, respondit: Non sum ego ad Monasterium ire iussus, sed Assisium. Ita semper coluit exactissimè obedientiam. Talem obedientiam commendans Deus Pater in bono Religioso coram S. Catharinâ Senensi dialog. ei dixit: Verus obediens non optat obedientiam persicere suo modo, neque tempus eligere, neque locum, sed iuxta modum Ordinis atque Praelati sui, & omnia facit absque panâ, sine radio mentis. Resplenduit hæc obedientiâ in sancto Coadiutore & Laico nostro Hispano, laudato valdè in vitâ P. Balchazaris Aluarez, Ioanne Ximenez. Cùm enim Superior eum misisset ad fluum Iberum, ut inde aquam aducheret, & Ximenez iuxta Regulam cum indifferentiâ proponeret, modestè difficultatem, dicens se non habere sufficientes vires ad mulum continendum, & fluum valdè creuisse, ac propterea periculum esse, ne ad quemuis motum & mulus & ipse submergerentur, res ipsa ut ipse verebatur euenit. Mulus enim, cui insidebat, ingressus est ad impetum fluminis, & cum iam se videret perire, dixit Domino nostro cum magnâ fiducia: ò Domine, iam hic nullum est remedium nisi à re: nosti Domine, me obedientia proposuisse virium mearum imbecillitatem, id eoz, absque meâ culpâ in hoc periculum incidi. Orem miram, in eodem puncto mulus substitit, & in posteriores pedes erectus, extremitatibus eorum valdè caute immitens, quasi homo esset, cepit retrocedere & iniustato adè modo exiit, ut quasi miraculum indicaret. Ita Deus & Superioris imperium, & subditi cecâ obedientiam honorauit. Elucebat enim in eo magna erga Superiores reuerentia & respectus, ut qui clarissimus eos oculis intueretur, tanquam Dei vices agentes, & firmo animi decreto non transgrediendi eorum mandata etiam difficillima, pro vlla re huius mundi, etiamsi ipsum vellent sine vllâ ratione & causâ mortificare. Et alio in loco ibidem de eo scribit P. Ludouicus de Ponte: Libentius & hilarius occasionibus illis utebatur, quas obedientia offerebat, quam quas ipse procurasset. Quodam die festo mane, in panam alicuius incuria, inisset at P. Rector ne comederet, & postea P. Minister misit illum ad pradium, nec voluit accipere quicquam secum quod comederet: rediit vesperi benè esuriens sed inuit ad SS. Sacramentum ubi orans voto se obstrinxit, obedientiam sibi iniunctam ita explendit, ut nisi iuberetur non comederet: & quâuis pulsaretur ad cenam, ipse mansit in suo cubiculo, donec Deus ita prospexit, ut cum P. Rector omnium vltimus ad cenam se conferret interrogaret, an aliquis superesset, qui cenam non sumpisset, cui cum diceretur Ximenez non venisse ad mensam, quia missus esset ad pradium, iussu illum vocari, & interroganti cur non venisset ad cenam, ille respondit: quia R. V. prohibuit comedere. Ex hac adè exactâ obedientiâ edificatus Rector iussit eum canare. Aliâ die veniens ex pradio, aliqua necessaria pro familiâ acciperet, dixit quidem

Wad. t. 1. An. 262. num. 7.

c. 159.

c. 44. p. 524.

c. 45. pag. 532. Vit. P. Aluar.

pag. 533.

Superiori cur venisset; sed is tacens, simebat se non audire, ut illum mortificaret. Ximenius quod festinaret, bis, ter, repetit quod petebat, & nihilominus Superior per horam integram, ibi stantem detinuit, nec respondit. Postea existimans ipse Ximenius: se deliquisse, quod toties repetisset, quid quareret, promisit Deo si aliquid simile, alia vice sibi occurreret, se contentum fore vel semel dicendo quid quareret; relinquendo Superiori, ut faceret quod luberet. Rediit sequenti die propter eandem causam; dixitq; Superiori: Venio Pater pro rebus necessariis, & ita conticuit. & responsum per tres horas expectavit: vacans toto tempore orationi coram Crucifixio ibi existente, donec P. Rector videns eius resignationem & patientiam iussit accipere quod querebat. Hunc in modum multa alia valde memoranda ei acciderunt: & quoddam P. Balthasar in suis literis retulit, cum inquit ad Iherum fluvium cum mulo, fuit ab omnibus pro miraculo habitum: quod ipsemet Ximenius tenerrime recolebat, suavitatem agnoscens providentie Divinae succurrentis in huiusmodi presuris & angustiis, ut, qui suam fiduciam in illa ponunt, ut Superiorum iussa exequantur. Et ut appareat quanti Dominus noster faciat hunc Obedientia modum, referam quod quadam die ei accidit oranti in Ecclesia coram imagine Beatissime Virginis: singulari enim affectu eam rogans, ut ipsum iuvaret, atque ita dirigeret, ut salutis viam rectam teneret: vocem audivit dicentis, Perge Ximene per istam cecam Obedientia viam quam tenes; nam recta pergis. Post hanc vocem valde sensit se adiutum, & in eadem virtute proficere. Cum sua conscientia rationem Superioribus redderet, & interrogaretur, an sentiret se ad perfectionem assequendam excitatum: respondit ab ea nocte qua me est allocuta Beatissima Virgo, ita bene, ut nesciam quid amplius desiderem, hoc ipse dixit P. Balthasari, qui ea nobis communicavit.

Sed non tantum hoc, sed etiam curent voluntatem aliorum exequi in iis rebus, quas ab illis petunt obtenta licentia a Superioribus. Hoc enim & virtus obedientie ab iis exigit, & charitas quam debent exhibere aliis, iuxta illud: Quod tibi vis fieri, alteri feceris. Et, quod tibi non vis fieri, alteri non feceris. Extat pro hac re persuadenda preclarum exemplum in gestis Sancte Gertrudis, in quibus narratur animam, Hermanni Religiosi Laici, existentem, in Purgatorio, apparuisse cuidam Moniali, qua cum requisivisset ab ea, pro qua re nunc maxime grauaris? Respondit anima: propter propriam voluntatem, & proprium consilium. Nam cum benefeci alicui, delectabar magis propriam voluntatem perficere, quam alterius consilium. Unde & pro eo nunc tantum grauamen conscientie perfero; quod si in vnum redigerentur, omnium mortalium cordium grauamina, simile mihi non videretur illi, quod ego sentio. Tunc ista: Quali remedio tibi posset subveniri: Et anima: Si quis cogitaret me pro his grauatum, & caueret sibi a similibus, multum mihi grauamen alleviaret. Tunc ista: per quod maxime interim consolaris? Anima: per fidelitatem, cui magis studui in terris. Oratio enim quam fideles, pro me faciunt de hora in horam percipiendo, et lenat grauamina mea, sicut qui optimo

nuncio consolatur. Et singula nata que pro me in Missa vel in Vigiliis cantantur, sunt mihi velut quaedam suavissima refectio. Insuper addidit mihi Divina clementia, merito intercessorum meorum, ut omne quod agis, quod per bonam intentionem dirigitur ad laudem Dei, ut est laborare, (noctem hoc carissimi Fratres Laici) & etiam comedere & dormire, & similia etiam, dirigitur ad lenamen meum. & ad continuum profectum, et quod integra fidelitate ad omne commodum earum affectuosam habus voluntatem &c. Et adicit Dominus, de hora in horam ad singulas preces pro ea susas, magis magisque, consolatur & alleviatur. Orationes tamen vestra tam velociter non possunt illi succurrere, sicut sacerdoti, si culpam illam non haberet, quod in seculo tam durum & inexorabilem se exhibuit, ad sectandam voluntatem suam, secundum voluntatem illorum, qui eum pie qualicumque causa rogabant, quod ipse voluntate non habebat. Si ergo tantopere displicuit Deo, in illa anima, que in seculo voluntatem suam secuta est, ut orationes eius non profuerint tantum, quantum alias profuissent, multo magis in Religioso statu oberit voluntas propria, quando noti erit penitus conformis voluntati Superiorum, & fraternae charitativitate postulantes ex concessione Superiorum.

CAPVT VIGESIMV PRIMVM.

Modestia sua domi & foris alios edificent.

Conuersando cum externis Domi, & excedo foras, procurent custodia oculorum, & magna modestia ac compositione tonus corporis, & spirituali agendi modo edificare externos: hoc enim modo, & bonam de suo Ordine opinionem relinquunt: & factis, si non verbis, concionabuntur, imo & multos conuertit a mala vita, & ad statum Religiosum trahent. Sic multos conuertit noster Alphonsus Rodriguez cum lanitoris officio fungeretur per aliquot decades annorum. Sic S. Franciscus dicens socio, dum foras prodiret, se velle concionari, & nullo verbo extra Monasterium prolato, eum domum redisset, interrogatus a socio, cur non fecisset concionem, respondit, se eam fecisse, modesto incessu & gestu. Maior est doctrina, inquit S. Chrysostomus, qua moribus, qua conuersatione profertur. Etsi nihil dicas, si tantum excusis collecta, (loco in quo congregati fuerant multi) & externa specie, aspectu, voce, incessu, & tota reliqua modesta compositione, lucrum quod hinc egressurum recum retulisti, ostendas hominibus, ad cohortationem id sufficit. Sic enim egredi nos hinc oportet, quasi ex sacris adytis, quasi de celo delapsos, modestiores reddidos, moderate ac temperate cuncta facientes & dicentes &c. Doce profanos, te cum Seraphim choreas agis, te ad caelestem populum pertinere: te in chorum Angelorum adscriptum esse: te cum Domino collocatum esse cur

125.
l. f. c. 15.
In fia. diu.
pict.